

18 OKTOBER 2020 – NITTONDE SÖNDAGEN EFTER TREFALDIGHET

Präst: Jennie Wall

Trons kraft

Idag vill jag börja med att uppehålla mig vid den gammaltestamentliga texten ett slag. Den som faktiskt handlar om en prostituerad kvinna som räddar två Israeliska spejare som tagit sig till Jeriko.

Det är en berättelse om mod och om att våga välja.

För när skökan Rachav hjälper de israeliska männen tar hon en stor risk för både sig och sin familj. De riskerar att torteras och mördas. Ändå väljer hon att hjälpa dem – varför?

Kanske därför att hon inser att hon var tvungen, för att hon visste att chansen att bli räddad inte fanns där – i israelernas välvilliga omsorg.

Och inte sällan är det så – det är när vi inser att livet hänger på en skör tråd som vi tvingas välja.

I evangeliet möter vi en liknande slags modig handling.

Livet som hänger på en skör tråd och det målmedvetna handlandet; att till varje pris söka den hjälp som kan finnas att få.

Jesus befinner sig i Kapernaum och mycket folk har samlats kring honom. Huset där Jesus befinner sig är fyllt av människor och alla får inte plats eftersom så många kommit för att lyssna till ordet Jesus predikade för dem.

Så kommer fyra män som bär en lam man på bår.

De går upp på det platta taket, river undan den risbädd som taket sannolikt vilade på och sänker ner den lame mannen framför Jesus. Man kan ana att det måste väckts stor förvåning och förundran över det som skedde.

Jesus säger till den lame: "Mitt barn, dina synder är dig förlåtna." (Mark 2:5) Också det en modig handling.

Vi anar kraften i hans ord i hur de skriftlärdare reagerar:

"Han hädar! Vem kan förlåta synder? Det kan ingen utom Gud." (Mark 2:7)

Men Jesus svarar: "Varför tänker ni så i era hjärtan? Vilket är lättast, att säga till den lame; Dina synder är förlåtna eller att säga; Stig upp, ta din bädd och gå? Men det ska ni veta att Människosonen har makt på jorden att förlåta synder." (Mark 2:9–10)

Den lame mannen botas. Folket blir förstuds än mer förundrade och i lycka och glädje prisar de Gud för vad som skett.

Vi, får med berättelsen lära oss att bland det svåraste som finns är att förlåta. Men att förlåtelsen; att bli lyft ur skuld och skam kan få en människa att resa sig.

Vi får lära oss att förlåtelsen finns genom Jesus.

Hur kan den insikten påverka vårt sätt att leva?

Spelar det någon roll för mig att lita på förlåtelsens möjlighet?

En av mina favoritpsykologer och författare Daniella Gordon är en av många som talar om att vi människor idag ganska ofta går runt med en slags inre kritiker inom oss. Och jag håller med henne.

Vi går ofta och tänker att: vi borde gjort *si* eller vi borde *inte* gjort så. Det viskar liksom en röst i oss som slår ner på än det ena och än det andra.

Så har det kanske alltid varit. Ni känner säkert igen den gamla bilden av ängeln som sitter på ena axeln och djävulen på den andra?

Djävulen som försöker inleda i frestelse och inbjuda till egoism. Och Ängeln som idogt försöker leda på den rätta vägen.

Kanske har människan i alla tider haft en slags inre dragkamp i sig. Den mellan Gott och ont.

Men jag tror att vi, i takt med att vi kastat ut Gud som självklar i våra liv, också har förlorat något.

Bildligt har vi nog kvar en ängel och djävul på vardera axel. Skillnaden är att djävulen i vår tid, snarare än att inleda i ett för oss eller andra dåligt handlade, förvandlats till den inre kritikern. Medan ängeln gått från att försöka förhindra destruktivitet till att försöka lindra kritikern, genom att hävda: äsch det var inte så farligt, du gör gott du kan! Passa nu på att köpa det här, äta det här, göra så här, som plåster på såren, det kan du faktiskt unna dig! Det är du värd!

Och så har vi plötsligt gått från dragkampen mellan gott och ont till att värderas, ständigt.

Vi fångas liksom i ett antingen eller; självförakt eller självömkan.

SJÄLVförakt och SJÄVömkan.

SJÄLVcentrerat kan vi kanske kalla det då "Självet" har blivit fokus i våra liv. Och det är allt igenom förlamande. Navelskåderi.

Men när vi ser att Gud redan försonat våra liv kan vi skifta fokus. Vi kan leva våra liv i förtröstan, i överlåtelse till Gud och inse att det viktiga i livet kan jag ändå inte styra. Allt hänger inte på mig. Utan plötsligt får jag en mästare att följa i hur jag kan tänka både om livet och om andra.

"Varför tänker ni så i era hjärtan?" säger Jesus.

Både Rachav, den lame mannen och hans vänner satte sin tillit utanför sig själva. Kanske kan det i vissas öron låta passivt. Men det är ju precis tvärtom. Tron föder handlingskraft. Eftersom tro befriar från det som begränsar.

För när jag lägger fram mitt handlande till någon utanför mig själv, när jag lägger det inför Gud, blir det inte längre den inre kritikern jag behöver brottas med utan Guds nåd jag får förlita mig på. Och Guds kärlek är långt mycket mer försonande och förlåtande än mina egna tafatta försök att mildra min ångest.

Tron på denna nåd är en befrielse till något, inte från något.
Den befriande insikten att allt inte hänger på mig samtidigt som det faktiskt hänger på mig om det ska bli någon förändring i den här världen.

För vare sig du eller jag ligger ju förlamade på någon bår. Vi kan med samma mod som den lame mannen komma inför Jesus och säga: hjälp mig! Vägled mig! Förlåt mig! Rädda mig!

Visst kräver det mod.

Mod jag tror som trons kraft kan ge oss.

Och trons kraft gör oss till vittnen om försoningens mönster. Och genom det kan vi leva liv som för oss och andra leder till handling. På så vis kan Guds rike bli synligt i denna ibland allt för självupptagna värld.

Så ta din bädd och gå.

Gå ut och vittna om hans kärlek i tankar ord och gärningar.
Jesus har redan förlåtit dig dina synder.

Amen